

מְשֻׁפָּחֵתִי וְתַמוּנֹת אֲחֵרוֹת

תגידו, איך ההרגשה כאשר ההורים שלכם
ולפעמים המורים והמורות מצלמים אתכם?
נניח בזמן משחק, או סתם ככה באמצע היום.
אתם מחייכים? אתן מתעלמות?
מצלמים אותם בחזרה?
איך ההרגשה להיות מצלמים כל הזמן?
האם נעים להסתכל ולהזכר יחד בארועים
שחוינו או שמא עדיף להניח לרגע המצלמות
בצד? הצלמת האמריקנית סאלי מאן תעדה
וצלמה את שלשת ילדיה: אמט, ג'סי ווירג'יניה
ברגעים פרטיים. למשל היא צלמה את ג'סי
כאשר ירד לו דם מהאף.

היא התחילה לצלם אותם בשנות התשעים של
המאה שעברה. לא היו אז טלפונים חכמים
וסאלי הסתובבה כל היום עם מצלמה ותעדה
את גדילתם והתבגרותם. בצלומים אפשר לראות
קשת מגוונת של רגשות אשר מביעים ילדיה של
סאלי. כעוסים, עצובים, מפחדים אבל גם שמחים
ומשחררים מאוד. היו כאלה שבקרו אותה על
כך שפגעה בפרטיותם של ילדיה.
מאן ספרה שהרעיונות לצלומים הגיעו מתוך
התבוננות באמט, ג'סי ווירג'יניה. היא זכרה
רגעים משמעותיים ושחזרה אותם יחד עם
הבנים והבנות שלה על מנת להנציחם בצלום.
ברב הצלומים אמט, ג'סי ווירג'יניה שנו משהו
וכך גם הם השפיעו על הצלום.

אֶת חֲפָּשׁוֹת הַקִּיץ בָּלוּ בְּנֵי וּבָנוֹת מְשֻׁפָּחַת מָאן

בְּבִקְתָּהּ לֹא חֲשַׁמֵּל וּמִים לֵיד

נָהָר. שְׁחֻקוֹ, הַשְּׁתוּלָלוֹ, שָׁטוּ בְּסִירוֹת וְגַם נֶהְנוּ מִזְמַן

מְנוּחָה בְּטֵבַע. בְּצִלּוֹם אֶפְשָׁר לְרְאוֹת אוֹתָם

שְׁטִיִּים. "הַמָּקוֹם בּוֹ אֲנִי מְצַלֶּמֶת הוּא חָשׁוּב בְּיוֹתֵר

עֲבוּרֵי. הַזְמַן הוּא קִיץ, זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת כָּל קִיץ.

אֲבָל הַמָּקוֹם הוּא הַבַּיִת שְׁלִי וְהַמְצַלְמִים הֵם בְּנֵי

מְשֻׁפָּחַתִּי" סָאֵלִי מָאן.